

APPENDIX PRIMA.

OPERA SANCTO JULIANO SUPPOSITA.

MONITUM.

Omnia opera sancto Juliano falso ascripta, pauca illa quidem, hac brevissima concludimus appendice: Chronicon scilicet regum Wisigothorum, Wulsæ frequenter appellatum; tum duo carmina, et epitaphia quatuor. Quæris quis hæc Juliano imputaverit? Ille qui sub ementitis Juliani et Luitprandi nominibus chronica illa pervulgata, tot fabulis insignia commentus est. Et quod ad chronicon Wisigothorum spectat, quantum opus est vere aureum (quemadmodum illud appellavit perdoctus vir Joan. Bapt. Perez in epistola prævia tom. I Collectionis concil. Card. de Aguirre) cujus luce Hispaniæ chronologia et sacra et profana nimium quantum illustrata est; ut tamen illud sancto Juliano attribuatur, nullo satis solido evincitur argumento. Neque enim illud totum, prout nunc exstat ad usque Wilitæ regnum perductum, Juliani esse potest: neque etiamsi dicatur postrema ejus capita fuisse ab aliquo prioris chronici continuatore conscripta, (quod nobis singula considerantibus, atque alterius ab altero in designandis annis diebusque diversitatem contemplantibus tantum non evidens est, et exploratum) prioris chronici partis Julianus minime potest auctor appellari. Si quid enim conjectando assequi valeamus, ex nonnullis antiquioribus codicibus, in quibus præsens chronicon ad Ervigii regni initia tantum pervenit, ut patet ex editionibus Aguirriana, et Vulcanii in notis ad historiam Wisigothorum Jornandes, illud potius elicitur, auctorem illius alium fuisse quam Julianum nostrum, qui sub Egica mortuus, nec Ervigii mortem, nec Egicæ ad regnum accessum facile silentio prætermisisset. Jam vero si illud adjungas, prædicti chronici nullam a Felice in Juliani elogio fieri mentionem, cum tamen Wambæ regis historiam diligenter adnotaverit, concludere oportet, hujusmodi opus temere sancto Juliano fuisse ascriptum.

Nunc si verum auctorem quæris, omnino ignoramus. Nam quod Wulsæ appellatur, atque hujus nominis scriptori vulgo tributum est, quem episcopum Hispanum nonnulli etiam dixerunt, putidus est error, nostro quidem judicio ex eo ortus, quod ab aliquo librario imprudenter exscriptum fuerit Wulse-Gothorum pro Wise-Gothorum, quod in vetustis exemplaribus legitur, atque inde ad alios manaverit. Wulsæ certe nomen inter illius temporis scriptores, multo minus inter Hispaniæ episcopos, uspiam legitur. De quo consulendus P. Florez tomo II Hispaniæ sacræ, cujus nos editionem præsentis Chronici expressimus, adjectis similiter ad marginem pluribus quam is, variantibus ex codice quem sæpe memoravimus, Joan. Bapt. Perez.

CHRONICA REGUM WISIGOTTHORUM.

Æra quadringentesima [407 S. Isidorus] in Gotthis **A** primus rex Athanaricus efficitur. Post hunc Alaricus. Quo in Italia mortuo, Ataulphus eligitur. Isto regnante, Gotthi, relicta Italia, Gallias, ac postea Hispanias occupant. Anni vero regum hac summa notantur.

- 1 Athanaricus regnavit annos 13 [Fors. 12].
- 2 Alaricus regnavit annos 28 in Italia.
- 3 Ataulphus regnavit annos 6 [Fors. 5].
- 4 Sigericus [Segericus] regnavit annos 7, alibi semis tantum.
- 5 Walia regnavit annos 3 [Fors. 4].
- 6 Theoderedus [Theudericus... ann. 23] regnavit annos 33 [Fors. 32].
- 7 Thurismodus [Thurismundus] regnavit annos 3, alibi 1^b.
- 8 Theudoricus [Theudericus] regnavit annos 7, alibi 13^c.
9. Eurico regnavit annos 15 [20], alias 17 [Fors. 18^d].
- 10 Alaricus regnavit annos 23.

11 Geselicus [Gesaleicus] regnavit annos 3 et in latebra annum 1, alibi 15^e.

Theudoricus de Italia regnat in Hispania, tutelam agens Amalarico nepoti suo, per consules, annos 41, alias 15 [Item Theudericus de Italia in Spania... per consors an. 11].

- 12 Amalaricus [Amalericus] regnavit annos 5.
- 13 Theudis regnavit annos 16 menses 6, alias 17 m. 5.
14. Theudisclus regnavit annum 1, menses 6 [5], dies 13.
- 15 Agila regnavit annos 5, menses 6 [3], dies 13.
- 16 Athanagildus regnavit ann. 15, menses 6, alias 14.
- Vacat regnum menses 5, et alibi 15.
- 17 Liuba regnavit annum 1.
- 18 Liuvigildus [Leubegildus] regnavit annos 18.
- 19 Reccaredus regnavit annos 15, menses 6 [1], dies 10.
- 20 Item Liuba regnavit annum 1, alias 2, menses 6.

B

^a Malim pro annos, legi dies.
^b Hæc chronologia sequenda, non prima.
^c Id. hoc in rege.
^d Quanquam credimus annorum supputationem quam notamus in Athanarico, Athaulpho, Walia, Theoderedo, et Eurico veriorem esse altera Chroniconum auctoris, nihilominus fatebimur, eum in ea verutum fuisse sanctum Isidorum in Gotthorum Historia.

^e Cur hic 15 adjiciantur non facile dixerim. Quod

autem Geselicus unum regnasse annum in latebra dicatur, bene omnes norunt id esse quod sanctus Isidorus scripsit, nempe regem ex Africa redeuntem ob metum Theodorici petiisse Aquitaniam, ibique anno uno delituisse.

¹ Minime 41, sed quindecim tantum annos, videlicet ab 511 ad usque 526 Amalarici tutelam egit Theudericus, cujus regnum in Italia triginta tres solum annos ex sancto Isidoro duravit.

- 21 Witericus regnavit annos 6, menses 10.
 22 Gundemarus regnavit annum 1, menses 10, dies 14 [13].
 23 Sisebutus regnavit annos 8, menses 11, dies 16, alias menses 6.
 24 Item Reccaredus regnavit annos [menses] 3 [4], alias paucos dies.
 25 Suintihla regnavit annos 10.
 26 Sisenandus regnavit annos 4 [3], menses 11, dies 16.
 27 Chintila regnavit annos 3, menses 9 [8], dies 9.
 28 Tulga regnavit annos 2, menses 4.
 29 Chindasvintus [Cindasvindus; Aguirre Chindisvindus] solus regnavit annos 6, menses 8, dies 11. Item cum filio suo domino Reccesvinto [Ag. Recesvindo] rege regnavit annos 4 [3], menses 8, dies 11 [Ag. 12]. Obiit pridie Kal. Octobris, æra 691.
 30 Reccesvintus [Reccesvindus] a solus regnavit annos 23, menses 7 [6], dies 11 [2]. Obiit Kal. Sept. die 4 feria, hora 3, æra 710, anno incarnationis Domini nostri Jesu Christi 672, anni cycli decemnovennis 8, luna 3. Idem cum patre suo regnavit annos 4, menses 8, dies 11.
 31 Suscepit autem dominus [gloriosus dominus] Wamba regni gubernacula eodem die quo ille obiit, in supradictis Kalend. Septembribus, dilata unctionis

A solemnitate usque in diem 13 [Aguir. 14] Kal. Octob. Luna 21, æra qua supra. Idem quoque gloriosus Wamba rex regnavit annos 8, mensem 1, dies 14. Accepit quoque pœnitentiam prædictus princeps die Dominico exeunte, hora noctis prima, quod fuit pridie Idus Octobris, luna 15, æra 718.

32 Suscepit autem [statim] succedente die, secunda feria, gloriosus dominus noster [deest noster] Ervigius regni sceptrum, quod fuit Id. Octobris, luna 16, æra 718, dilata unctionis solemnitate usque in supervenientem diem Dominicum, quod fuit b 12 Kalendas Novembris, luna 22, æra qua supra c.

Item quoque gloriosus Ervigius rex reg. an. 7, diebus 25, in quo die in ultima ægritudine positus elegit sui successorem in regno gloriosum nostrum dominum Egicanem, et altera die, quod fuit 17 Kal. Decembris, sexta feria, sic idem dominus Ervigius accepit pœnitentiam, et cunctos seniores absolvit, qualiter cum jam dicto principe, glorioso domino Egicane ad sedem regni sui in Toletis accelerent.

33 Unctus est autem dominus noster Egica in regno in ecclesia sanctorum Petri et Pauli Prætoriensis [Prætoriensis] sub die 8 Kal. Decembris die Dominico, luna 15, æra 725.

34 Unctus est autem Wittiza in regno die quo fuit d 17. Kal. Decembris, æra 738.

a Perquam recte probat Enricus Florez tom. II Hispan. Sacr. part. II, cap. 2, § 3, delendum esse verbum *solus*, cum Reccesvintus post mortem patris tantum regnavit annos 18, menses undecim, id est, a prima die Octobris anni 653 ad diem 1 Septembris anni 672.

b Ita correxit id. Florez. cum Aguirrius legit 14.

c Hucusque edidit Aguirre, reliqua Maiansius, et post eum laudatus Florezius.

d 11. et recte nostro iudicio existimat hic legendum 18.

CARMINA APOLOGETICA

A PSEUDO-JULIANO PETRI. ARCHIPRESBYTERO SANCTÆ JUSTÆ,

BEATO JULIANO EPISCOPO SUPPOSITA,

Typis excussa ab Laurentio Ramirez de Prado in notis ad Luitprandi Chronicon, pag. 369 et seq., edit. Antwerp., anni 1640.

MONITUM EDITORIS HISPANI.

Piget multa, lector, in hæc duo subjecta carmina adnotare, Juliano nostro ab eodem Pseudo-Juliano attributa: neque id solum, sed et ab ipso conficta; cum ms. liber in bibliotheca sanctæ Justæ Toleti asservatus, ut ipse asserit, hæc et alia multa sancti Juliani carmina continens, sicut et ipsa bibliotheca, merum commentum sit, ad confingendas, faciliusque obtrudendas fabulas excogitatum ab homine mortalium omnium mendacissimo. Verum ut fateamur quod res est, prioris carminis ad imperatorem directi (cujus exemplar ante Pseudo-Julianum nemo viderat) ansam confingendi præbuit Isidorus Pacensis in suis Chronicis ita scribens: « Romam (Julianus) per suos legatos..... iterum cum versibus acclamatoriis, secundum quod et olim transmisserat, de laude imperatoris, misit » (Apologeticum), etc. Quem locum totidem fere verbis descripsit Rodericus in sua Hispaniæ historia. Unde illud Pacensis hauserit, ignoramus: certe Felix in elogio cum de Apologetico bis Romam misso loqueretur, versus nullos commemorat. Et en tibi Pseudo-Julianus carmen ipsum, a se solo feliciter repertum, statim obtrudit, quod nos nec dubitantes rejicimus propter levissimam proferentis auctoritatem. Alterum vero ad Sergium papam scriptum, atque ex eodem commentio ms. erutum, multo magis supposititium est. Nullus enim historicus hujusmodi carmen ad sanctum pontificem missum ne innuit quidem, multo minus ad Sergium: quem Sergium de Apologetico loquentes, nec Pacensis, nec Rodericus commemorat; et ut commemorarent, a nobis ut assentiremus impetrari unquam poterit, repugnante historiæ veritate. Constat enim ex Felice, quin et Julianus ipse testatur in concilio xv Toletano, anno 688 celebrato, Apologeticum se librum ante duos annos Romam misisse, scilicet anno 686 cum mortuo Benedicto II, in Petri cathedra sedebat Joannes V, cui successit Conon vita functus anno 687, sub finem Septembris. Quomodo ergo ad Sergium Cononis successorem carmen cum Apologetico misisset Julianus? Spurium ergo et commentitium habendum est.

MONITUM PSEUDO-JULIANI.

Papa Benedictus (II) offensus..... novitate vocum, scilicet, quod *voluntas genuit voluntatem*, et quod *Christus constaret ex tribus naturis, vel essentiis*, scripsit ad illum (S. Julianum) comiter, et verbotenus jussit latori, ut illum admoneret de propositionibus. Viens sanctus doctor aliquos scandalizatos esse novitate harum vocum, ad ipsum papam misit

libellum responsorium cum Petro regionario notario, et simul quædam carmina de imperii laude; quæ ego excerpti ex operibus sancti Juliani, quæ sunt hujusmodi.

Latius imperii majestas præterit orbem,
 Si pietas adsit, pervolat astra super.
 Caesaris ensis enim debet defendere sedem
 humotam Petri, cui Deus ipse præest.